

(S) MRZÚTOM
až navěky

**TEAGAN
HUNTER**

(S) MRZÚTOM
až naveky

TEAGAN HUNTER

ZELENÝ
KOCÚR

Z anglického originálu Teagan Hunter: Grumpily Ever After preložila Zuzana Hučková.

Translation © 2026 by Zuzana Hučková
Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková
Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Copyright © 2026. GRUMPILY EVER AFTER by Teagan Hunter
All rights reserved.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 93101 Šamorín,
Morušová 5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover design by Letitia Hasser
Cover image: ©Wander Aguiar Photography; © Aaron Eakin / Getty
Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-93-2
EAN 9788069010932

Všetky práva vyhradené. Len pre vaše potešenie. Táto kniha nesmie byť znovu predávaná ani darovaná ďalším ľuďom. Ak ste si túto knihu nezakúpili alebo nebola zakúpená len pre vašu potrebu, vráťte ju a kúpte si vlastný výtlačok. Ďakujeme, že nepodporujete pirátstvo a rešpektujete nespočetné množstvo hodín, ktoré autorka strávila pri tvorbe knihy.

Tento príbeh je vymyslený. Mená, postavy, obchody, miesta a udalosti sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo fiktívne využité. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, alebo skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná v elektronickej ani tlačenej forme vrátane systémov na ukladanie a získavanie informácií bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva s výnimkou stručných citátov použitých pri recenzii knihy.

*Venované všetkým, ktorí sa niekedy cítili, že sú prekliati,
a preto majú smolu.*

*Nie ste prekliati. Len ste možno nemali v niečom šťastie.
Nevzdávajte sa a tú „prekliatu smolu“ poriadne nakopte
do zadku.*

PRVÁ KAPITOLA

Noah

„Nie.“

„Prosím!“

„Rozhodne nie.“

„Ale...“

Zdvihnem ruku a preruším svoju mladšiu sestru, skôr než jej prosby začnú fungovať. Za dvadsaťšesť rokov, čo je na tomto svete, som jej povedal áno nespočetnekrát, ale tentoraz sa nedám. Kvôli vlastnému duševnému zdraviu. „Nie, Izzy. Moje rozhodnutie je konečné.“

Prizmúri oči a založí si ruky na hrudi. „Ale ja nechápem, prečo je konečné.“

„Pretože pokiaľ viem, Stick Taps je cider bar, nie svadobná sála.“

„Môže byť oboje,“ zvolá a rozhodí rukami vo vzduchu, „keď ide o moju svadbu! Som tvoja malá sestra, Noah. Naozaj sa mám podľa teba vydávať v komunitnom centre ako doslova všetci v tomto meste? Nechceš ma sledovať, ako kráčam uličkou niekde, kde je to krásne, ako napríklad tu u teba?“

„Nie všetci sa berú v komunitnom centre. Middletonovci mali minulý mesiac svadbu dole pri móle a bol to celkom pekný obrad. Prečo sa nevezmete tam?“

Pohrdavo pokrčí nosom. „Pretože by to vyzeralo, že ich kopírujem.“

To snáď nemyslí vážne. V meste s približne dvanásťtisíc obyvateľmi je len obmedzený počet miest, kde sa dá zosobášiť. Nie je to tak, že nájdete úplne jedinečné priestory.

„A veď čo. V Port Harbor nie je veľa príležitostí. Opakovaniu sa nevyhneš.“

„Presne o tomto hovorím. Ale ty tu sedíš na zlatej bani...“ Prebodnem ju pohľadom a ona v nevinnom geste zdvihne ruky. „Len vravím. Mohol by si na prenájme tohto priestoru poriadne zarobiť. Prečo nevyužiť moju svadbu ako reklamu?“

„Tak ako to teda vlastne je, Iz? Chceš byť jedinečná alebo chceš, aby ťa potom všetci kopírovali?“

„Poviem čokoľvek, čo ťa prinúti súhlasiť.“

Zažmurká na mňa tými prekliatymi hnedými očami – aké máme aj ja a otec –, ktorým som nikdy nedokázal povedať nie, a venuje mi úškrn, čo ma takmer presvedčí. Nejako odolám a završím hlavou. „Nie. Nestane sa to.“

Zastoná a dramaticky zakloní hlavu, zatiaľ čo ja siahnem po handre a začnem utierať bar, ktorý vôbec nie je špinavý.

Stick Taps býva zvyčajne plný, ale dnes je tu mŕtvo a mám podozrenie, že je za tým beh na päť kilometrov, ktorý usporiadali v blízkosti prístavu. Izzy bola celé hodiny mojou jedinou zákazníčkou, takže túto barovú dosku som dnes vyčistil už asi päťdesiatkrát.

Ale aspoň sa niečím zamestnávam, kým sa ma stále snaží presvedčiť, aby som jej prenajal svoju cidériu.

Ak mám byť úprimný, chápem, ako to myslí. S piatimi akrami pôdy je tu veľa priestoru, a keďže sme vo Washingtone, máme aj krásnu scenériu, hlavne tie hory v pozadí.

Otázka by však mala znieť: *Kde presne?* Chce svadbu pod šiatrom? Alebo niečo pod holým nebom? Musel by som postaviť nejakú konštrukciu, pod ktorou by sa mohli zosobášiť? A chce tu aj hostinu?

Myšlienky mi zabľúdia k veľkej stodole. Odkedy sme kúpili tento pozemok, neurobili sme s ňou nič – používame ju len ako dodatočný sklad a na kartónové krabice. V strede stojí obrovský traktor, ktorý nejazdí, a na streche je viac dier než drevených dosiek. Stále hovorím, že ju zrekonštruujem, ale nikdy som nemal čas. Bol som príliš zaneprázdnený budovaním cidérie, aby som riešil estetiku farmy.

Možno by toto konečne mohla byť moja šanca. Mohol by som... *Nie.*

Potrasiem hlavou a tú myšlienku okamžite zaženiem, nechcem vykročiť na túto cestičku.

Hoci by to znamenalo, že konečne niečo urobím so stodolou, nechcem, aby sa Stick Taps stalo svadobným priestorom. Farmu som kúpil preto, aby som prevádzkoval cider bar, nie aby som organizoval sobáše. Okrem toho by to bolo trochu pokrytecké. Keďže sa moje vlastné manželstvo skončilo búrlivým rozvodom, nie som zástancom celoživotných záväzkov k jednej osobe.

Niežeby som vôbec neveril v lásku – nie som úplne bezcitný –, ale právne sa k niekomu zaviazat? To som už zažil – a mám účty od právnikov, ktoré dokazujú, aká obrovská chyba to bola.

„Ty tomu nerozumieš, Noah,“ povie Izzy, nakloní sa cez bar a vezme si misku so zmesou orechov. Položí ju pred seba a začne sa v nej prehrabávať, aby vybrala kešu, ktoré má rada.

Chcem na ňu nakričať, ale je mi jasné, že má zlý deň. Namiesto toho prejdem do malej komory, vezmem plechovku čerstvých kešu, vysypem ich do misky a vymením ju za tú zmes, ktorú práve vyplienila.

„Ďakujem,“ povie a okamžite sa do nich pustí.

„Čomu nerozumiem?“

„Hm?“ spýta sa, stále s rukou ponorenou v orieškoch.

„Povedala si: ‚Ty tomu nerozumieš, Noah‘, tak chcem vedieť, čomu nerozumiem.“

„Ach.“ Plecia jej klesnú. „Ja len... chcela som sa vydať niekde, kde to mám rada, a ja toto miesto milujem. Pripadá mi ako domov. Nechcela som, aby bola moja svadba neosobná, vieš?“

Dopekla, to ma trafi priamo do hrude.

Keď som sa ženíl s Chelsea, bolo to také neosobné, ako sa len dalo. Do plánovania som bol sotva zapojený, hoci som sa snažil. Každý návrh, ktorý som jej dal, okamžite zmietla zo stola. Tak som sa prestal snažiť. Izzy však nie je ako ja. Ona sa tak ľahko nevzdá. Aj preto tu stále sedí a prosí ma, aby som jej to dovolil usporiadať tu na farme.

„A okrem toho – komunitné centrum je na ten deň už rezervované na inú svadbu.“

Aha, a sme doma – skutočný dôvod.

„Chceš mi povedať, že v tomto meste sú dve svadby v jeden deň? Ako sa teraz obyvatelia rozhodnú, na ktorú z nich nečakane vtrhnú?“ poviem sarkasticky.

Hodí do mňa kešu oriešok, hneď si vezme ďalší a vloží si ho do úst. „Berieme sa o desať týždňov a nemáme miesto. Čo máme, dočerta, robiť?“

„Mám veľmi jednoduché riešenie.“ Zdvihnem oriešok, hodím ho do koša a siahnem po handre a pohári, ktorý je už čistý. Opriem sa o pult a leštím ho, lebo si potrebujem zamest-

nať ruky. „Zmeň dátum. Snažíš sa to celé stihnúť do desiatich týždňov – a to úplne bezdôvodne.“

„Ja dôvod mám. Chcem sa vydať na naše výročie a nechcem čakať celý rok. Už som čakala dosť dlho a je oveľa romantickejšie vziať sa práve v taký deň.“

„Romantika, šmomantika.“

Zastoná. „Och. Zasa tie tvoje reči proti láske.“

„Nie som proti láske. Som proti manželstvu. Vždy sa to skončí katastrofou.“

„To, že tvoje manželstvo s Chelsea nevyšlo, ešte neznamená, že všetky manželstvá sú odsúdené na zánik. Naši rodičia sú stále spolu.“

Dočerta. Tu ma dostala.

Ešte raz pretriem vnútro pohára. „Oni sú výnimka.“

„Craig a ja môžeme byť tiež výnimka.“

Možno má pravdu. Možno by mohli byť výnimkou. Ja som však nebol. A nechcem, aby zažila rovnakú bolesť.

„Len hovorím, že spolu môžete ďalej chodiť. Už spolu bývate. Nie je to tak, že by manželstvo niečo zásadne zmenilo. Zmení...“

Zdvihne ruku a zastaví ma. „Ušetri si svoju prednášku na tému ‚manželstvo je hrozný nápad‘. Od tvojho rozvodu som ju počula už toľkokrát. Teraz chcem len chvíľu trucovať.“

V poriadku. Nechám ju tam sedieť, jesť kešu a sťažovať sa, čo všetko ešte musí zariadiť, ale nemôže, pretože nemajú vhodné miesto – keďže, prekvapenie pre nikoho, je všetko rezervované. Samozrejme, že je. S tou svadbou to uponáhľala. Keby si dopriala viac času, mala by to, čo chce.

Cítim však trochu viny za to, že som povedal nie, čo bolo podľa mňa jej cieľom.

Odkedy si pamätám, Izzy si ma vedela omotať okolo prsta. Máme medzi sebou dvanásťročný vekový rozdiel, ale nikdy to tak nepôsobilo.

Možno aj preto, že som bol tak veľmi zaneprázdnený snahou preraziť do NHL a nemal som čas, aby ma otravovala – ale aj tak. Pamätám si časy, keď bola len malý ružový uzlíček a ja som ju držal v náručí, akoby bola to najkrehkejšie stvorenie na svete. A teraz sa vydáva. Je šialené, ako rýchlo plyní čas.

„Mohol by si konečne prerobiť stodolu – v jednom kuse o tom hovoríš, a postaviť nový kurník, aby Tootsie nemohla utekať. To by mohol byť dobrý dôvod,“ povie.

Má pravdu – aj ja som už na to myslel. Skutočne treba postaviť nový kurník. Naša kráľovná útekov Tootsie presne vie, ako sa dostať z aktuálneho výbehu, nech ho akokoľvek upravím.

Aj tak však nechcem, aby toto miesto zaplavili príliš hluční príbuzní, šialené nevesty – „nevestosaury“ – a celý ten chaos, ktorý so sebou plánovanie svadiieb prináša. Náš kalendár je aj tak plný. Už teraz organizujeme akcie – napríklad týždenné kvízy a bingo –, plus tu cez víkendy mávame hudobných hostí, nehovoriac o výrobnom harmonograme, ktorý musíme dodržiavať.

Pridať k tomu svadby je príliš veľké sústo.

A čo ak na to nemáme? Nemá byť svadba „najšťastnejší deň v živote“? Čo ak to nebudeme vedieť zabezpečiť? Čo ak to nezvládneme? Čo ak to nezvládnem *ja*?

Je s tým spojený príliš veľký tlak a neviem, či som ten správny človek, ktorý by to mal robiť.

Ale nahlas to nevyslovím. Namiesto toho mávnem rukou po prázdnej miestnosti. „Tak trochu tu práve prevádzkujem podnik, Iz.“

„Máš Ezru, ktorý ti s tým pomôže.“

„S čím pomôžem?“

Muž, o ktorom je reč, sa objaví na konci chodby vedúcej do zadnej kancelárie. Pod jednou pazuchou má zastrčený laptop a v druhej ruke drží kopu papierov. Zamračí sa, keď si sadne na barovú stoličku, a ja viem, že mu je jej výška neprijemná. Ukladá si veci a tvári sa, že ho nič nebolí.

Aj ja sa tvárim, že sa nič nedeje, pretože viem, ako veľmi neznáša, keď niekto spomenie jeho krívanie – následok jedného hokejového zákroku, ktorý sa skončil zle. Ten istý zákrok ho po ôsmich rokoch vyradil z NHL.

Jeho kariéra trvala o polovicu kratšie než tá moja a kľamal by som, keby som povedal, že sa pre to občas necítim zle. Niežeby to bola moja vina, ale aj tak. Taký je hokej. Na ľade môžete byť súper, ale mimo neho ste rodina. A keď ide o rodinu, srdce vás bolí vždy.

„Prevádzkovať Stick Taps, kým Noah prerobí stodolu a postaví nový kurník, aby Toots už nemohla utekať,“ vysvetlí Izzy.

Ezra si odfrkne. „Tú starú potvoru nič neudrží. Či už bude mať nový kurník, alebo nie, aj tak nájde spôsob, ako zdrhnúť. Vždy sa to stane.“

Ukážem na svojho obchodného partnera. „Pre poriadok – v tomto s ním súhlasím.“

„Prečo prerábaš stodolu a staviaš nový kurník? Teda, nestážujem sa. Tá stodola je na tvojom zozname úloh už celú večnosť a obaja vieme, že Toots treba lepšie držať pod kontrolou.“

„Kvôli mojej svadbe,“ oznámi Izzy hrdo.

Ezrovi vyletí obočie až na čelo a jeho tmavozelené oči sa obrátia ku mne. „Ona sa tu vydáva?“

„Nie.“ Prebodnem Izzy pohľadom, zatiaľ čo si ona úplne pokojne hodí do úst ďalší kešu oriešok. „Nevydáva. Spýtala sa, ale povedal som nie.“

„Naozaj?“

Ezra znie prekvapene, čo je celkom legitímne vzhľadom na moju históriu – Izzy zvyčajne poviem áno bez ohľadu na to, aké absurdné sú jej požiadavky. Napríklad keď ma na poslednú chvíľu zatiahla do duetu na večeri talentov v meste, pretože sa jej snúbenec otrávil jedlom. Spievať so svojou sestrou Sonnyho a Cher a ich *I Got You Babe* bolo presne také trápne, ako si viete predstaviť, ale mesto nás tak ľutovalo, že sme vyhrali.

Moja trofej stojí na krbe na druhej strane cider baru.

„Presne tak, a trvám na tom. Nie sme svadobné miesto.“

Ezra niekoľkokrát prikývne a potom povie: „Ale mohli by sme byť.“

Prekvapí ma. „Čo?“

Pokrčí plecami. „Chcem povedať – dáva to zmysel, nie? Priestoru máme dosť. Východná lúka sa nepoužíva, ale bola by perfektná na fotky s horami a tak. Navyše si šikovný.“ Poklepe po bare, ktorý som vyrobil na mieru, keď sme pri zariaďovaní výčapu nenašli nič, čo by nám vyhovovalo. „Opraviť tú starú stodolu by bola hračka. Mohli by sme ju prenajímať a poriadne zarobiť. Nový kurník pre Toots je tiež jednoduchá vec, takže to je win-win situácia. Mohli by sme z tohto miesta spraviť kompletný balíček – obrad, hostina aj pitie. Hrabat peniaze a použiť ich na ďalšie projekty. Je to dobré obchodné rozhodnutie.“

Ďalšie projekty.

Presne viem, čo tým myslí. Hovorí o našich plánoch, ktoré sme spolu snovali po nociach: otvoriť zimný štadión. Bol to náš nesplnený sen. Hokej nám obom dal život, aký sme

si nikdy nevedeli predstaviť. Chceme mu to vrátiť, hoci sme len malé mestečko na Severozápade.

Tie peniaze navyše by boli fajn, ale aj tak naňho pozerám s otvorenými ústami.

„To nemyslíš vážne.“ Hodím handru do koša a *extra* vyleštený pohár vrátim na miesto. Založím si ruky na hrudi a pozorne sledujem svojho partnera.

Ezra sa však neusmeje – čo aj tak robí len zriedka – ani nepovie, že si robí srandu.

Myslí to vážne.

Zdvihnem obočie. „Ako môžeš práve ty chcieť z tohto miesta spraviť ultimátne *svadobné* centrum?“

Z môjho hlasu priam kvapká znechutenie, ale ak niekto zdieľa môj odpor k vzťahom, je to práve on. Ezra je proti manželstvu rovnako ako ja. Preto nám to spolu tak dobre funguje, a preto sme si k sebe našli cestu. Ja som bol čerstvo po rozvo-de a odchádzal som z hry, ktorú som celý život miloval, a on práve ukončil svoj dlhodobý vzťah s fyzioterapiou. Boli sme dokonalý pár mrzutých chlapov.

„Peniaze.“

Povie to tak jednoducho a, dopekla, ono to asi naozaj *je* také jednoduché.

Spomeniem si na plány, ktoré som mal pred štyrmi rok-mi, keď som sa rozhodol založiť vlastný podnik. Stále som hrával hokej, ale vedel som, že môj čas v lige sa kráti. Nech som hru miloval akokoľvek, starol som a vo všetkých smeroch som spomaľoval. Bola len otázka času, kedy prestanú prichá-dzať ponuky. Chcel som byť pripravený. Nechcel som byť tým bývalým hráčom, ktorý nemá ani potuchy, čo robiť po kariére, alebo ktorý trávi čas na štadióne, keca o ničom a spomína na staré dobré časy. Chcel som skutočne *niečo* robiť.

A tak vznikol Stick Taps.

Jedna z mojich najobľúbenejších vecí na častom cestovaní bola možnosť skúšať nové pívá a cidery z celej Severnej Ameriky. Kým ostatní chalani vysedávali v luxusných reštauráciách alebo chodili po kluboch, ja som sa túlal po miestnych pivovaroch a cider baroch a ochutnával všetko, čo sa dalo. Nachádzal som v tom pokoj. Pocit, že niekam patrí. Niečo, čo som v hokeji už necítil – najmä keď začala prichádzať mladšia generácia a hra sa mi pomaly vzdälovala. Našťastie Ezra chcel to isté a okamžite sa pridol ako investor a ponúkol sa, že sa bude starať o čísla. Nedávno totiž dokončil štúdium manažmentu.

Jedna večera a podanie ruky – a Stick Taps bol oficiálne na svete.

To sa stalo pred tromi rokmi, a hoci sa nám darí a máme sakramentsky slušný zisk, stále chcem viac.

Zdá sa, že aj Ezra.

„Vidiš?“ povie Izzy. „Bol to dobrý nápad! Svoj nový projekt môžeš odštartovať mojou svadbou a ukázať ľuďom v meste, čo by mohli získať, keby sa tu dali rezervovať akcie. Proste povedz áno, veľký brat.“

Znovu na mňa zamrká. Dopekla – k tomu ešte Ezrova podpora a moje obranné múry sú nahlodané.

Karty sú teraz proti mne a mám pocit, že nemám na výber.

Stále si nie som istý, či sa na to hodíme, a nemám ani potuchy, či to zvládneme, ale čo vlastne môžeme stratiť?

„Doriti,“ zamrmlam a prejdem si rukou po tvári. „Fajn. Fajn. Môžeš tu mať svadbu.“

„Ó, môj bože! Nemôžem sa dočkať. Máme toľko nápadov. My...“

„Ale,“ preruším sestrinu oslavnú reč, „jediné, čo urobím, je, že pomôžem zrekonštruovať starú stodolu. To je všetko.“

Nebudem presúvať nič v cider bare a na pozemku nebudeme robiť žiadne ďalšie zmeny. Stodola, a hotovo.“

„A kurník pre Tootsie,“ dodá Ezra a prsty mu lietajú po klávesnici laptopu, pravdepodobne už počíta potenciálne zisky a rieši všetky tie sračky okolo, ako vždy. Takto máme rozdelené úlohy. On sa zaoberá číslami a obchodnou stránkou – napríklad aby sme stíhali výrobný plán a aby sa dodávky jablák nikdy neoneskorili. Ja sa starám o farmu, výčap a všetky akcie, ktoré organizujeme. „Ak tu budú veľké davy, nemôžeme dovoliť, aby behala všade naokolo.“

„Aj Toots vyriešim.“

„Si si istý?“ spýta sa Izzy a zahryzne si do spodnej pery, keď si všimne moje váhanie. „Nechcem ťa nútiť robiť niečo, čo sám nechceš, Noah.“

Blbosť. Obaja vieme, že by ma v pohode nútila do čoho.

A, dopekla – nie, nie som si istý. Stále to nechcem robiť. Ale ak to urobí Izzy šťastnou...

„Som si istý,“ poviem jej.

„Výborne.“ Venuje mi sladký úsmev a s nadšeným trhnutím ramien vezme do ruky telefón.

„Čo robíš?“

„Volám Odette.“

Snažím sa nereagovať na meno, pri ktorom mi po chrbte prebehne mráz. Nech nie je vidieť, že nechcem, aby moja sestra teraz volala práve Odette.

„Mám šťastie, že moja najlepšia kamarátka je svadobná plánovačka,“ povie Izzy a priloží si telefón k uchu.

Áno, ona má šťastie.

Ja ani trochu.

Odette Chambersová je skutočne tá posledná osoba, ktorú chcem vidieť. Nie preto, že by som ju nemal rád, ale možno

práve preto, že si ju všímam až príliš. A to by som rozhodne nemal.

S Izzy sú nerozlučné od strednej školy, ale ja som vtedy hral hokej, takže som ju spoznal až po návrate sem. Niekedy by som si prial, aby som ju nespoznal vôbec.

Je o dvanásť rokov mladšia než ja a úplne mimo môjho dosahu, lenže je sakramentsky ťažké ignorovať, aká je nádherná – s mäkkými, tmavými vlnitými vlasmi a krivkami, ktoré sa zdajú nekonečné – a ako mi vie liezť na nervy.

Stavím sa, že za tým stojí ona. Pokojne by som stavil stovku na to, že to celé vymysleli spolu, aby ma prinútili prerobiť toto miesto na svadobné priestory. Je to celé ako z Odettinej hlavy, a nielen preto, že je svadobná plánovačka. Minulý rok ma prišla požiadať, či by som tu nezorganizoval svadbu, a povedal som jej nie.

Druhýkrát sa ma už nespýtala, len ma poriadne zvozila – presne tak, ako som čakal. Drzá bola veru vždy.

Ale teraz, keď sa vydáva Izzy... Som si istý, že toto je príležitosť, na ktorú čakala, a je pripravená zaútočiť. A ja som jej skočil rovno na lep.

„Bude taká šťastná. Dá sa tu toho toľko vymyslieť.“

Zakloním hlavu a zastonám, premýšľajúc, do čoho som sa to, dopekla, práve namočil.

DRUHÁ KAPITOLA

Odetta

„Povedal áno!“

„Naozaj?“

„Áno!“ Moja najlepšia kamarátka mi zapiští do ucha tak hlasno, až musím na chvíľu odtrhnúť telefón. Keď si ho priložím späť, už melie ďalej. „Aj Ezra je za. Povedali, že na svadbu máme k dispozícii farmu aj cider bar.“

Dúfala som, že získame farmu, ale nenapadlo mi, že sa jej podarí vybaviť cider bar. „Aj interiér výčapu?“

Prosím, povedz áno. Prosím, povedz áno.

Na koktailovú hodinku po obrade by to bolo dokonalé. Alkohol tam už je, tak prečo nie?

„Aj interiér.“ *Áno!* „Ale nesmieme tu nič meniť.“

Tá správa mi trochu pokazí nadšenie, ale zachytím jedno dôležité slovo. „Tu? Ty si teraz tam?“

„Som. Noah na mňa zazerá.“

Samozrejme, že jej brat je mrzutý. Ako skoro stále. Netuším, prečo si on a Ezra – jeho obchodný partner, ktorý je

ešte väčší mrzút než on – otvorili cider bar, kde je zákaznícky servis dosť podstatný.

Nedáva mi to zmysel, ale nech. Je to ich biznis. Mojou prácou je plánovanie svadiieb. Preto viem, že ak to miesto chceme využiť na koktailovú hodinku, bude potrebné upraviť interiér. V hlave si predstavím rozloženie Stick Taps. Je síce útulný na to, na čo slúži teraz, ale pre takú veľkú skupinu ľudí sa nehodí. Minimálne by sme museli odstrániť gauče a kreslá a poprekladať stoly. A ani radšej nezačínajme o hokejových suveníroch na stenách. Tie na svadobných fotkách nechce nikto. Potom sú tu ešte neónové nápisy a osvetlenie za barom. Všetko to budú len jednoduché úpravy... ak sa nám podarí presvedčiť Noaha. „Povedz mu, že je smiešny.“

„Odette si myslí, že si smiešny,“ povie mu a som si istá, že jeho pohľad ešte viac potemnel. „Myslím, že sa mu to nepáčilo.“

Zasmejem sa. „Ako dlho tam asi budeš? Môžem prísť tak o desať minút.“ Odlepím sa z gauča a papiere, ktoré som mala na kolenách, sa zosypú na zem. „Dobre, skôr o päťnásť.“

„Jasné. Craig má celý deň porady a ja som nemala na práci nič iné, len otravovať Noaha, takže tu zostanem.“

„Choď domov, Izzy,“ zavrčí jej nevrlý starší brat.

„Prestaň byť nepríjemný, lebo to poviem mame.“

„Ja jej to poviem prvý.“

Nad ich doťahovačkami iba prevrátim oči. Izzy má dvadsaťšesť, rovnako ako ja, Noah sa blíži k štyridsiatke, a aj tak sa správajú ako deti. Som si istá, že keby som mala súrodenca, neustále by sme sa podpichovali a jeden druhému sa vyhrážali, že to a to povieme rodičom, presne ako oni. Ale takto ich len sledujem a žijem ich dynamikou už od tínedžerských čias.

„O chvíľu som tam,“ poviem Izzy, hoci si nie som istá, či ma vôbec počuje, keďže sa s Noahom navzájom prekrikujú.

Rada sledujem ich hádky z prvého radu, na jedno však nesmiem zabúdať – práve teraz mám pred sebou plánovanie jednej konkrétnej svadby a mám na to veľmi málo času –, všetko vďaka Izzinmu skvelému nápadu vydať sa o desať týždňov. Nepomáha ani to, že zoznam mojich kontaktov sa deň po dni skrakuje, a môže za to jedno fiasko, ktorého som bola tak trochu súčasťou.

Nie je moja chyba, že sa na svadbe Jeffersonovcov vznietil stan a polovica hostí spanikárila a utiekla. To bola vina cateringovej firmy a tých prekliatych butánových horákov, na ktorých trvali. Nech si hovoria, čo chcú.

Chambers Charming Ceremonies Wedding Planning je na pokraji krachu. Oficiálne som najhoršia svadobná plánovačka v celom regióne, a hoci som si vždy želala, aby sa o mne veľa hovorilo, nemyslela som to *takto*.

Je to nanič, že som dostala túto nálepku, najmä keď toľko vecí bolo mimo mojej kontroly, ale to je asi riziko, ktoré musíte podstúpiť, keď niečomu dávate svoje meno.

A asi aj riziko, ktoré musíte podstúpiť, keď je vaša rodina prekliata.

Viem, že to znie smiešne a ľudia si o nás za chrbtom šepkajú, lebo si myslia, že sme hlúpe, keď tomu veríme, ale keď sa pozriete na fakty, ťažko tomu neveriť.

Moja nonna – moja stará mama – bola vydatá štyrikrát a každé manželstvo jej prinieslo bolesť. Jej prvý manžel zomrel pri nehode osem mesiacov po svadbe. Druhý ušiel s jej najlepšou kamarátkou po troch mesiacoch. Tretie manželstvo bolo najdlhšie, trvalo štyri roky, kým jej muž oznámil, že je gay. Netreba dodávať, že sa to potom rýchlo skončilo. A štvrtý bol desaťdňový zväzok s chlapom, z kto-

rého sa vykľul podvodník a zmizol so štvrt' miliónom dolárov.

Nonna je len špička ľadovca. Moja mama bola vydatá dvakrát, druhýkrát za môjho otca, ktorý sa rozhodol, že otcom byť nechce. Odišiel, keď som mala šesť. Jedného dňa jednoducho zmizol, kým bola mama v práci, a už sme o ňom nikdy nepočuli.

Keď k tomu prirátam fakt, že ani moje tety, ani ja sme nemali úspešné vzťahy, je celkom jasné, že kľatba je *skutočná*.

Priala by som si, aby nezasahovala aj do môjho podnikania, ale to mám za to, že som si zvolila živobytie postavené na skutočnom šťastí – tej jednej veci, proti ktorej je moja kľatba nastavená.

Iná cesta pre mňa ani nikdy neexistovala. Do svadiieb som sa zamilovala už ako dieťa, odkedy som videla svoju tetu Collette kráčať uličkou. V svojich veľkých, nadýchaných bielych šatách bola nádherná a *taká* šťastná. Všetci boli šťastní. Moja stará mama bola zamilovaná, mama bola vydatá za otca a dokonca aj všetky moje tety mali vtedy niekoho po svojom boku. Bol to taký vzácny moment v histórii rodiny Chambersovcov, že som nechcela nič iné, len ho zachytiť a uchovať si ho navždy.

Samozrejme, nakoniec sa to celé zvrstlo – ako vždy. Collette mala slabosť na vagabundov. Ale ten pocit nezmizol. Prisahala som si, že ho raz znovu nájdem. Že budem tou, ktorá tú mágiu bude vytvárať pre iných... a možno raz aj pre seba.

Potom som vyrástla. Sledovala som, ako každá žena, ktorú milujem, trpí. Trpela som aj ja. A uvedomila som si, že manželstvo pre mňa jednoducho nie je – práve pre tú spomínanú kľatbu.

Tak som sa zmierila s tým, že vlastnú svadbu nikdy mať nebudem. Budem ich len plánovať.

Zatriasem hlavou, odložím tie myšlienky bokom a zohnem sa po rozsypané papiere, ktoré úhladne poukladám na seba. Sú to najmä zmluvy s cateringovou firmou, ktorá zrejme ešte nepočula o mojom hroznom „šťastí“, a poznámky k Izzinej svadbe.

Ruka sa mi zastaví nad najstarším papierom v balíku – pokrčeným, opotrebovaným, popísaným asi desiatimi rôznymi farbami. Je to ten istý papier, ktorý som si vkladala na koniec každého zápisníka – súhrn pätnástich rokov nápadov na *moju* svadbu, ktorú nikdy nebudem mať.

Zastrčím papier plný naivných snov späť do balíka a položím ho na konferenčný stolík, že sa naň pozriem večer, možno pri pohári vína.

V spálni si vymením pohodlné domáce nohavice za sivú úzku sukňu a staré vyťahané tričko, ktoré som si raz dávno kúpila na koncerte, za elegantnú ružovkastú košeľu. Možno idem za kamarátkou, ale už je to aj pracovná záležitosť. Musím tak aj vyzerieť.

Rýchlo si osviežim uhľovočierne vlasy suchým šampónom, načechrím ich, ako sa dá, nanesiem si maskaru a rúž a obujem si obľúbené podpätky, v ktorých sa cítim ako jedna z tých sebavedomých Newyorčaniek z filmov.

„Ahoj, Beans!“ zakričím na svoju ročnú mačku, ktorá sa pravdepodobne skrýva pod gaučom, ako vždy. „Vrátim sa neskôr.“

Usmejem sa, keď sa ozve tiché *mňau*, zavriem dvere bytu a zamierim k autu.

Svojím malým BMW, ktoré má najlepšie roky dávno za sebou, sa vydám po Cascade Lane smerom k okraju mesta, k farme, na ktorej sa nachádza Stick Taps.

Chodníky pri vode sú plné ľudí – niet sa čomu čudovať, keďže je dnes nádherné počasie a popoludní sa v centre kona-

lo podujatie. Mávam na niekoľkých známych – v tomto meste poznám takmer každého.

Tak to tu chodí. Port Harbor, ležiaci pri Puget Sound, je jedno z tých miest, ktoré pôsobia ako tajomstvo. Je malé, ale nie také malé, aby ste sa tu nudili. Vždy sa tu niečo deje. Vždy je čo robiť. Sme dosť ďaleko od Seattlu na to, aby to tu pôsobilo ako samostatný malý svet. A k tomu ten zvláštny názov, lebo zakladatelia sa zrejme nevedeli rozhodnúť, či chcú byť prístav alebo záliv – a máte dokonalé mestečko.

Keď sme sa sem s mamou presťahovali po tom, čo nás otec opustil a mama sa chcela presunúť bližšie k nonne, robievala som často scény, no dnes som rada, že sme to urobili. Nevieť si predstaviť, že by som žila inde. Vrátiť sa sem po bakalárovi z hotelového manažmentu bolo jasné rozhodnutie, rovnako ako založiť si vlastné podnikanie – hoci sa s ním teraz dosť trápim.

Prach mi víri pod kolesami, keď si to šiniem po poľnej ceste k baru. Pohľad mi hneď padne na stodolu, ktorá už zažila aj lepšie časy. Avšak tam, kde niekto vidí stratený prípad, ja vidím pevné základy. Vidím nevestu a ženícha pri prvom tanci, otca, ktorému ujde slza pri pohľade na dcéru v bielych šatách, a dvoch ľudí, ktorí začínajú spoločný život.

S trochou času a veľkou dávkou lásky z toho bude dokonalé miesto na hostinu. Táto farma je príliš krásna na to, aby slúžila len ako cidéria. Zaslúži si viac. A sebecky si myslím, že to *viac* sú svadby.

Zaparkujem vedľa Izzinho luxusného SUV, ktoré ju mesačne stojí viac než mňa nájom – má ho vďaka Craigovej práci v IT –, a vojdem do cider baru, ktorý mi už pripadá ako druhý domov.

Privíta ma nádherný výhľad na Kaskádové vrchy – jedna stena je celá zo skla. Kopce sa tiahnu do diaľky a potom vás

pohľad vedie vyššie a vyššie a vyššie až k zasneženým vrcholom.

Cider je tu výborný, ale musím priznať, že mojou najobľúbenejšou časťou je práve ten výhľad. Vyzerá to ako z pohľadnice.

„Odette!“

Usmejem sa na kamarátku sediacu pri bare. Rozpaží ruky, akoby sme sa nevideli roky, hoci sme sa stretli včera večer, aby sme spolu zlikvidovali dve fľaše vína a kuracie cestoviny Alfredo s chlebovými tyčinkami, z čoho nám potom bolo zle.

Objímam ju, zvesím si bundu na operadlo stoličky a sadnem si vedľa nej.

„Vyzeráš lepšie,“ poviem.

Zodvihne pohár cideru, usmeje sa ponad jeho okraj. „Lebo mám miesto na svadbu.“

„To máš.“

Dobre, *možno* sme včera večer pri večeri ukuli plány, ako presvedčiť Noaha, aby tu organizoval svadby. Veľa sme stavili na šťastie, lebo sme netušili, že Ezra bude súhlasiť tak ľahko, ale, dopekla, som rada, že súhlasil. *On* bol našou najväčšou prekážkou, nie Noah.

Noah Izzy takmer nikdy nepovie nie, preto mala ísť najskôr sama. Nápad spraviť z tohto miesta svadobný priestor som dostala ešte minulý rok, ale Noah ma vtedy odmietol. Od toho dňa som len čakala na správny moment.

A ten práve nastal.

Toto je proste dokonalé miesto. Je jedinečné. V Port Harbor sa všetci berú v komunitnom centre, pri móle alebo na vlastnom dvore. Všetky fotky na mojej stránke sú toho dôkazom.

Ale toto... toto by mohlo veci zmeniť. Možno ma ľudia prestanú vnímať ako plánovačku, ktorá raz niečo pokašľala,

a začnú ma brať vážne. Nielen ako ďalšiu obeť kliatby Chambersovcov – a už vôbec nie ako neschopnú, pretože niekoľko párov sa krátko po svadbe rozviedlo.

Odožením myšlienky, ktoré mi neustále vrtajú v hlave, a zameriam sa na to, že sme konečne získali miesto a môžeme oficiálne začať plánovať.

Svadbu, ktorá prebehne bez jediného problému a povedie k manželstvu na celý život.

„Vidím, že si nestrácala čas,“ ozve sa Noah.

Vytrhne ma z myšlienok, keď položí na pult tácku s čerstvo umytými pohármi. Jeden vezme, nastaví ho pod výčap najpredávanejšieho cideru Stick Taps – Neutral Zone –, naplní ho až po okraj a posunie ku mne bez toho, aby vylial čo i len kvapku.

„Vďaka,“ zamrmlam a napijem sa polosladkého jablko-vo-jahodového cideru. Položím pohár na pult. „Ako sa máš, Noah?“

Stisne pery do tenkej línie. „Nebudeš tu nič meniť, Odie, tak ani nepremýšľaj nad žiadnymi návrhmi.“

„Netuším, čo tým myslíš,“ usmejem sa naňho tým najnevinnejším úsmevom, akého som schopná, hoci by som ho najradšej poslala do riti za to, že použil prezývku, ktorú tak veľmi neznášam. Volá ma tak od tínedžerských čias a nech robím, čo robím, nikdy s tým neprestane. Pripomína mi to psa z *Garfielda*. A aj keď je to samo osebe otravné, nič nie je horšie, než keď vás váš bývalý crush prirovnáva ku kreslenej psej postave s priveľkými očami.

Prižmúri oči. „Myslím to vážne. Nič nebudeš presúvať.“

„Samozrejme, že nie, Noah.“ Zažmurkám naňho a úsmev ešte rozšírim. V skutočnosti mám v pláne ho úplne ignorovať a presunúť si, čo chcem a kam chcem. *Musím*, ak má táto

svadba dopadnúť dobre – nielen kvôli Izzy, ale aj kvôli môjmu podnikaniu.

„Myslím to vážne,“ zopakuje prísne.

„Jasné.“

Čosi si zamrmle a odíde späť k baru, stále rovnako zamračený.

Snažím sa nesmiať, ale nedá sa.

Noah by už mal vedieť, že si aj tak urobím po svojom, bez ohľadu na to, čo povie. Taká jednoducho som.

„Ešte bude ľutovať, že s tým súhlasil,“ poznamená Izzy.

„Myslím, že už ľutuje.“

„Áno, ľutuje,“ ozve sa Ezra. Otočím sa a vidím, ako si sadá na stoličku. Keď som prišla, ani som si nevšimla ten chaos papierov a laptop na pulte. „Len dúfam, že ja to ľutovať nebudem.“

V jeho hlase nie je jediný náznak žartu. Dokonca ani Noah nie je taký vážny, keď na mňa zazerá.

Ale Ezra? Toho človeka vôbec neviem prečítať – a verte mi, snažila som sa. Ak som si niekedy myslela, že Noah je tu ten mrzutý, tak som bola na omyle. Jeho obchodný partner ho prekonáva na body.

„Rozumiem,“ poviem vážne a zrazu ma zaplaví nervozita, že to nedopadne tak, ako dúfam.

Izzy ma chytí za ruku a poriadne ňou zatrasie. „Ja... bo-že! Som taká nadšená! Aké máš nápady? Povedz mi všetko!“

Jej nadšenie je nákazlivé a okamžite zo mňa spláchne nervozitu, keď zídeme zo stoličiek a prechádzame sa po bare.

„Myslím, že začneme tu,“ poviem a ukážem na dva útulné gauče stojace oproti sebe. Medzi nimi je konferenčný stôl, na spodnej polici uložené rôzne spoločenské a kartové hry. „Túto časť budeme musieť vypratať, aby tu bol priestor

pre hostí počas koktailovej hodinky, kým si ty a Craig budete robiť fotky.“

„Nič nebudeš presúvať,“ pripomenie mi Noah.

Ignorujem ho a ukážem na dve vysoké koženkové kreslá pri krbe a malý stolík medzi nimi. „Toto pôjde tiež preč.“

„Počuješ ma? Nepresunieš ani jednu zasranú vec.“

Mávnem rukou smerom k hokejovým suvenírom na stenách. „A osobne si myslím, že aj toto by malo ísť dole, ale ak si to chcete nechať, vieme to vyriešiť tmavším osvetlením.“

„Odie!“ Noah plesne utierkou o bar, obíde ho a dupotajúc podíde k nám.

„Áno, Noah?“ spýtam sa nevinne, zatiaľ čo Izzy vedľa mňa len s námahou potláča smiech.

„Povedal som, že nič nebudeš presúvať. Máme to tu presne tak, ako sa nám to páči. Ak chceš niečo iné, choď niekam inam. Ja...“

„Tie zmeny môžeme urobiť,“ ozve sa Ezra a všetci sa otočíme jeho smerom. Teraz stojí chrbtom k baru, ruky prekrížené na hrudi, a sleduje nás bez jediného náznaku emócie.

„Čože?!“ vyhrkne Noah.

Ezra pokrčí plecami. „Vidím, kam tým smerujú. Ak to má byť v budúcnosti predmetom nášho podnikania, mali by sme ukázať, že sme flexibilní, nie?“

„V budúcnosti... podnikania... pche,“ zamrmle Noah medzi jednotlivými slovami, očividne nahnevany, že je prehlasovaný. Pozrie na sestru. „To chceš, Iz?“

Prikývne. „Chcem. Teda až na tie hokejové veci. Tie nemusia ísť dole, páčia sa mi.“

„Naozaj?“ spýtam sa a pokrčím nos, keď sa na ne pozriem. Keby to bola moja svadba, určite by som ich na fotkách nechcela. Ale to ja nikdy riešiť nebudem.

„Áno. Hokej bol súčasťou môjho života rovnako ako jeho. Pamätáš si, keď nás mama brávala na výlety, aby sme ho videli hrať v Anaheime? Ako nám vždy hádzal puky cez plexisklo? Ako sa postaral, aby sme mali skvelé miesta? To sú jedny z mojich najkrajších spomienok a chcem ich spojiť s najkrajším dňom svojho života.“

Viem presne, o čom hovorí. Lenže ja si tie veci pamätám z úplne iného dôvodu.

Vtedy ma Noah úplne očaril. Jasne si spomínam, že som ako šesťnásťročná tlačila nos na sklo a doslova slintala po dvadsaťosemročnom Noahovi. Jeho široké plecia a hnedé oči boli až *príliš* pekné. Strnisko na jeho tvári ešte nebolo dosť husté na to, aby zakrylo jamky. Bola som si istá, že za tohto muža sa raz vydám.

Ale vďaka Izzy som sa predstavy o svadbe s profesionálnym hokejistom vzdala a prestala som pokukovať po bratovi svojej najlepšej kamarátky.

Stále si pamätám ten výraz absolútneho zdesenia na jej tvári, keď som jej povedala, že sa mi Noah páči. Mali sme osemnásť a práve sme sa chystali maturovať, tak sme si potajomky zobrali vínne drinky z maminho zásobníka a zišli sme dolu k prístavu oslavovať. Zjavne som to trochu prehnala, lebo som jej zrazu vyklopila všetky svoje tajomstvá – vrátane toho najväčšieho o jej bratovi.

Zvraštila nos a povedala: „Fuj. Prosím. Prestaň. To mi už nikdy nehovor.“

A tak sa aj stalo. Už sme o tom nikdy neprehovorili ani slovo, ale pochopila som úplne jasne – Noah bol tabu a nikdy sa medzi nami nič nestane.

Nikdy.

Áno, je pravda, že vekom je ešte príťažlivejší, ale ja už k nemu nič necítim. Nemôžem cítiť nič k nikomu. Odmietam

sa vystaviť rovnakému sklamaniu, aké ženy v mojej rodine zažili toľkokrát – kliatbe Chambersovcov.

Dúfala som, že sa ma to netýka, že to možno preskočí generáciu alebo že sa nonna mýlila. Ale mýlila som sa ja a môj vzťah z vysokej školy je toho jasným dôkazom. Len škoda, že som nevedela, že to nebude jediné sklamanie, ktoré pre tú kliatbu zažijem – a že v hre je aj moja budúcnosť.

Noahova tvrdá tvár zmäkne, spustí ruky z hrude a zaprie si ich o boky. Ťažko vydýchne. „Dobre. Fajn. Môžeš presúvať nábytok. Uprav si to, ako chceš. Len... sa nedotýkaj hokejových vecí, jasné?“

„To by mi ani nenapadlo, Bubs.“

Jeho večne zamračený výraz ešte viac potemnie, keď Izzy spomenie jeho starú prezývku. „A hlavne sa nedotýkaj toho puku, jasné? To je puk, ktorý som dostal, keď som...“

„Strelil hetrik v siedmom zápase finále Stanleyho pohára proti Detroitu a vyhrali ste 5 : 4 po druhom predĺžení,“ dopovieme s Izzy naraz, keďže sme ten príbeh nielenže počuli asi tak miliónkrát, ale dokonca sme tam vtedy boli a videli to na vlastné oči.

Vymeníme si úsmevy a potom jemne zamávam rukou, aby som Noaha odohnala.

Zodvihne ruky, cúva späť k baru. „Fajn. Budem tam, keby ste ma potrebovali.“

„Dala by som si ešte jeden Face Off,“ povie mu Izzy, keď sa otočí.

Zdvihne ruku na znak toho, že ju počul, a zmizne za pultom.

Zvalíme sa na gauč a ja vytiahnem telefón, prechádzam si zoznam nápadov, ktoré som si zapísala, zatiaľ čo Izzy chrlí svoje vlastné.

„Nemáme veľa času, aby sme to tu dali dokopy,“ poviem, keď sa konečne nadýchne. „Ešteže máš najlepšiu kamarátku, ktorá robí zázraky, čo?“

„Tak tomu teraz hovoríš? Inak, ako znela tá posledná recenzia? *Podpálila mi svadbu. Neodporúčam.* Alebo tak nejak?“

Hoci má Noah pravdu, tie slová ma zabolia. Nie som žiadna zázračná plánovačka a moje nevydarené svadby to dokazujú.

Ale môžeš byť. Môžeš to napraviť. Môžeš to napraviť na Izzinej svadbe.

Opakujem si to stále dokola, keď pred nás Noah ukladá cidery – jeden aj pre mňa, hoci som si ho nepýtala. Nech sa tvári akokoľvek mrzuto, urobil to zo srdca.

Na pleci má prevesenú moju bundu. Chytí ju a položí vedľa mňa ku kabelke. „Dávaj si pozor na veci. Nikdy nevieš, akí čudáci sa tu motajú.“

„Veď toto je Port Harbor.“

„Práve preto,“ odfrkne nedôverčivo a vráti sa za bar. Hovorí to len spolovice zo žartu. Alebo si to aspoň myslím. Port Harbor má totiž svojich čudákov. Sme síce malé a súdržné mesto, ale niektorí ľudia sú tu jednoducho... zvláštni. Povedzme, že veľmi *nezapadajú*.

Napríklad pán Garrison, ktorý už šesťdesiat rokov kričí na deti, aby mu nechodili po trávniku, hoci je jeho pozemok plný harabúrd a starých áut. Alebo Dale z obchodu s náradím, ktorý kedysi robil klauna a občas sa v práci objaví s červeným nosom a vyrába zákazníkovi balónové zvieratká.

A potom tá najzvláštnejšia zo všetkých... Peaches.

Naša miestna hipisáčka. Polovicu času je s ňou zábava, ale rozhodne si pri nej nenechávajú kabelku. Nie preto, že by vás okradla – to by nikdy neurobila –, ale pokojne vám

do nej strčí mačku. Má ich kopu a neustále sa všetkých snaží presvedčiť, aby si niektorú adoptovali. Pred šiestimi mesiacmi mi jednu strčila do tašky počas svadby Stewartovcov – a tak som získala Beans.

Peaches má šťastie. Vtedy som mala dosť osamelé obdobie, takže Beans prišla v ten pravý čas a doteraz mi robí spoločnosť. Svoj život si bez nej už ani nedokážem predstaviť. Hoci... má to aj svoje muchy. Občas za mnou príde do postele o druhej ráno, keď tvrdo spím, a začne sa mi „hniezdiť“ na bruchu, čo ma privádza do šialenstva.

„Má pravdu. Dnes ráno som bola v kaviarni a počula som, že Peaches sa tento týždeň zbavila ďalších dvoch mačiek,“ povie Izzy.

„Nechceme sa niekedy tej ženy opýtať, odkiaľ tie mačky berie? Veď nemôžu byť všetky jej.“

„Ktovie.“ Napije sa cideru. „V každom prípade, čo máš na tom zozname?“

„Som rada, že sa pýtaš.“

Pustím sa teda do toho. Hovorím o tom, ako treba zabezpečiť celý areál na svadbu – vrátane opravy stodoly a vytvorenia priestoru na prípravu svadobného páru. Mám aj záložný plán pre prípad dažďa – predsa len, sme na Severozápade – a nápad, čo spraviť so zvieratami.

„Aj keď si myslím, že by Tootsie bola skvelý svadobný hosť,“ poviem, „nemyslím si, že by s tým ostatní súhlasili.“

„Nechápem prečo. Je strašne zlatá. Veď sa na ňu pozri.“

Izzy kývne smerom k oknám, ja sa otočím – a tam ju uvidím. Tá sliepka je ako Houdini: zase vonku z výbehu a vykračuje si k baru. Stavím sa, že to nie je prvýkrát tento týždeň. Vždy si nájde spôsob, ako utiecť, hoci sa to zdá nemožné.

„Noah!“ zakričí Izzy. „Toots je na slobode!“

„Zase?!“ ozve sa z miestnosti vzadu.

Vyletí von, na pult vyloží sud, akoby nič nevážil, a zamieri k dvojitém dverám vedúcim von.

„Tá zasraná sliepka. Prisahám...“ zamrmle, keď vyjde von a máva na ňu.

A hoci je zábavné sledovať, ako naháňa toho malého majstra únikov, moja myseľ sa vráti k okamihu, keď vyhadzoval sud na pult. Musel si v zadnej miestnosti vyhrnúť rukávy čierne-bielej flanelovej košele, lebo mal odhalené predlaktia. Bože, sú dokonale vyrysované. Nielen z rokov hrania hokeja – vďaka, stick handling –, ale aj z práce na farme a v cidérii.

Pozriem sa na konferenčný stolík medzi gaučmi a obdivujem drevo, pri ktorom Noah strávil toľko času. Bude škoda ho na svadbu odložiť.

„Nechápem, prečo sa o to vôbec snaží. Aj tak zase utečie,“ povie Izzy a s úsmevom pokrúti hlavou. „Tak, čo je ďalšie na zozname, slečna svadobná plánovačka?“

A v tej chvíli sa opäť ponorím do plánovania a rozhodne *nemyslím* na to, aký je dnes Noah sakramentsky príťažlivý.

Vytiahnem telefón a otočím sa k Izzy. „Takže, myslela som, že by sme mohli...“